

אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש.
חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת ומתפללין כדי
שיכוונו לבם לאביהם שבשמים.

אפי' המלך שואל בשלומו לא ישיבנו.
ואפי' נחש כרוך על עקבו לא יפסיק:

אמר רב ששת: לא שנו אלא נחש אבל עקרב פוסק.
מיתיבי: נפל לגוב אריות אין מעידין עליו שמת. נפל
לחפירה מלאה נחשים ועקרבים מעידין עליו שמת.
שאני התם דאגב איצצא מזקי.

א"ר יצחק: ראה שוורים פוסק.
דתני רב אושעיא: מרחיקין משור תם חמשים אמה ומשור
מועד כמלא עיניו.
תנא משמיה דר' מאיר: ריש תורא בדקולא סליק לאגרא
ושדי דרגא מתותך.
אמר שמואל: הני מילי בשור שחור וביומי ניסן מפני
שהשטן מרקד לו בין קרניו.

ת"ר:

מעשה במקום אחד שהיה ערוד והיה מזיק את הבריות.
באו והודיעו לו לר' חנינא בן דוסא.
אמר להם: "הראו לי את חורו".

הראוהו את חורו.

נתן עקבו על פי החור יצא ונשכו ומת אותו ערוד.

נטלו על כתפו והביאו לבית המדרש.

אמר להם: "ראו בני אין ערוד ממית אלא החטא ממית".

באותה שעה אמרו: "אוי לו לאדם שפגע בו ערוד ואוי לו

לערוד שפגע בו ר' חנינא בן דוסא":

הלכות תפילה ו הלכה ט: אין המתפלל מפסיק תפילתו,
אלא מפני סכנת נפשות בלבד. אפילו מלך ישראל שואל
בשלומו, לא ישיבנו; אבל פוסק הוא למלך גוי, שמא
יהרגנו. היה עומד בתפילה, וראה מלך גוי או אנס בא
כנגדו--יקצר; ואם אינו יכול, יפסיק. וכן אם ראה נחשים
ועקרבים באין כנגדו--אם הגיעו אליו והיה דרכן באותו
המקום שהן ממיתין, פוסק ובורח; ואם לא היה דרכן
להמית, אינו פוסק.